

Сирли насиҳат

05:00 / 06.03.2017 4607

Саъид ибн Мусайябдан ибн Абу Дунё ривоят қилади:

Луқмони ҳаким бир куни ўғлига насиҳат қилиб: “Эй, ўғилчам! Ҳаётингда ўзинг рози бўлган ёки ёқтирмаган неки иш бошинга тушмасин, бу ишда албатта, мен учун яхшилик бор, деб билгин” деди. Ўғли ҳайрат билан: “Отажон, сиз айтган ҳолатни ўз кўзим билан кўрсам, кейингина иймоним комил бўлади”, деди. Отаси: “Хой, болакай! Аллоҳ таоло пайғамбарларни бежиз юбормаган. Мен билан юрсанг, бунга ўзинг ҳам гувоҳ бўласан”, деди. Ўғли: “Хўп отажон!” дея отаси билан сафарга чиқишга рози бўлди.

Сафарда зарур бўладиган нарсаларини икки эшакка ортиб, ота-бала йўлга тушдилар. Бир неча кун йўл юрганларидан кейин бир сахрога келишди. Саҳрова Аллоҳ истаганча юришди. Сув ва озуқа тугаб, мاشаққатлари ортиб борарди. Саҳронинг жазирама иссиғи ўз кучини кўрсатар, чанқоқ ва очлик уларнинг тинка-мадорини қуритган эди. Уловлари ҳолдан тойганидан, олдларига солиб аранг ҳайдаб боришарди. Кўзланган манзилга етай деб қолишган эди. Луқмони ҳаким диққат билан қарасалар, узоқдан ниманингdir қораси ҳамда тутун кўринди. “Ҳа! Дов-дараҳт, тутун, одамлар – қишлоқ бор экан. Машаққатдан қутуламиз!” деб ич-ичидан суюнди. Шу пайт ўғли бир сұякни босиб олди. Оғриқнинг зўридан бехуш ийқилди. Ота бечора келиб ўғлини бағрига босди. Ханжардек қадалиб турган сұякни тишлари билан зўрға суғуриб олди.

Боланинг аҳволи жуда аянчли эканидан боласининг бошларини силаб юм-юм ийғлар эди. “Йиғлаляпсизми ота?! Бу кўргулик мен учун яхшилиkmикан? Сув ҳам овқат ҳам тугади. Қаерларда қолиб кетдик, ахир. Мени ташлаб кетсангиз, бир умр виждон азобида қоласиз. Мен билан қолсангиз, иккимиз ҳам бу кимсасиз сахрова нобуд бўламиз...” деди ўғил. Ўғлининг сўzlаридан берган насиҳатига шубҳаланиш яққол сезилиб турарди. Луқмони ҳаким оталарча меҳрибонлик ва мулоийимлик билан: “Отангман ахир, азобларингга чидолмай ийғлаляпман, болам. Манзилга етолмай бундай ётишинг балки бирор яхшилик белгисидир. Бу қийинчилик сендан буриб юборилган даҳшатли оғат олдида арзимасдир, балки?” деб уни юпатар эди.

Юраги тилка-пора бўлган ота бояги тарафга эътибор қилса, на тутун бор, на дов-дараҳт. Ҳайрон бўлиб бўй чўзган эди, ўша томондан чиройли отда бир киши шу томонга келаётганини кўрди. Оппоқ кийимли ва оппоқ салла кийган жуда хушсурат киши отини елдек учириб, уларга яқинлашди. Чавандоз диққат билан кузатиб турган Луқмони ҳакимга яқин қолганда юзини беркитиб олди ва: “Сен Луқмонмисан?” деди. “Ҳа”, деди. “Сени Луқмони ҳаким дейишади, тўғрими?” деб такрор савол берди отлик. “Ҳа, шундай” деб жавоб қилди Луқмони ҳаким. “Ўғлинг сенга нима деган эди?” деб сўради отлик яна. Луқмони ҳаким: “Аллоҳ хайрингизни берсин, биродар. Кимсиз? Овозингизни эшитяпман-у, юзингизни кўра олмаяпман” деди. Отлик жавоб қилиб: “Мен Жаброилман! Роббим менга мана шу шаҳарни ва ундаги ким бўлса, барини ер билан яксон қилишни буюрди. Шу шаҳарни қасд қилиб кетаётганингиздан хабар топиб, Роббимдан сизларни тўхтатиб туришини сўрадим. Бу боланинг оёғига суякнинг кириши шундан. Шаҳарга кирганингизда, нобакорлар билан ҳалок бўлардингиз!” деди. Кейин отидан тушиб, боланинг оёғини силаган эди, жароҳат битиб, йигит ўрнидан турди. Идиш ва хуржун ҳам силаши билан сув ва озуқага тўлди. Уловлари ҳам ётган жойидан ирғиб туриб кетишли. Узоқ ва машаққатли, шу билан бирга ибратга тўла бу муборак сафардан кейин бир зумда уйларида пайдо бўлишди.

Жалолиддин Суютийнинг “Ад-дурр ул-мансур” китоби асосида

“Боймоқли” жомеъ масжиди имом-хатиби

Лутфулло УБАЙДУЛЛО тайёрлади.

Зомин тумани